

Sokolnický zpravodaj

ZDARMA VYDÁVÁ ZASTUPITELSTVO OBCE SOKOLNIC

ÚNOR 2010

102. narozeniny v Domově pro seniory

Paní **Marie Krautmanová** se narodila v Ořechově 28. ledna 1908. Do Domova pro seniory v Sokolnicích přišla v roce 2002 z rodinného domku z Bílovic nad Svitavou, ve kterém žila sama. Je vdova, bezdětná. Pracovala ve školní jídelně jako kuchařka. V současné době sice už nechodí, ale ráda si pochutná na dobrém jídle a sladkostech.

**Vše nelepší
přejí zaměstnanci Domova pro seniory.**

Jsme také Vaši!

„Konečně napadl!“ jásají děti při pohledu na nádherné bílé nadělení. „Přibyla nám práce“ – namítá střední generace. „Kdo nám to odmete“ – naříkají ti, kterým se dnes vznešeně říká dříve narození, kdybychom žili v minulém století, byli bychom nazýváni – staří.

Ale nedivím se, když se začteme do románů „červené knihovny“, čteme tam černé na bílém – i vracela se v pozdních večerních hodinách sličná studentka, která finance na studia získávala doučováním přihlouplého syna bohatých rodičů; vracela se lesní cestou, která byla jediným spojením k domovu. S přibývajícím šerem se jí rozbušilo srdce v hrudi, úzkost svírala rudé rtíky a panenský nach pomalu mizel z jejích buclatých tváříček. To ještě netušila, že na ni za křovím čeká chlípny, zhýralý čtyřiačtyřicetiletý stařík. No vážně – 44 let a chlípny stařík. Takže budme rádi, že jsme dříve narození.

Začátkem roku začal platit zákon, že se obec musí postarat o odklizení chodníků. Byli jsme požádáni, abychom obci pomohli a znovu zametali. Nic proti. Kdo má doma mladé, kteří nejsou líní, má vystaráno. Kdo nikoho nemá a sám už nemůže, nesmí být rozhádán se sousedy – a já nejsem, takže jsem vysmátá. Proč ale píšu bláboly – musím k jádru věci. Ráno po sněhové nadílce jdu na autobus a řeším dilema – jít po rozbředlé silnici – vrazí do mě auto, půjdu po ještě neuklizeném chodníku – spadnu a něco si zlomím. Tak se pomalu plížím k autobusu rychlostí krokoměru 3 – ne km za hod, ale 3 kroky za minutu. Přijdu k Lahodovému a zjišťuji, že dříve narozený čipera pan Lahoda už má sních odklizený a pokračuje v odklizení i u sousedů – je dobré mít takového souseda, očistil téměř polovinu ulice i se silnicí.

Odmetá pan Burk, pan Benc a tu najednou vidím, že u školy svítí světla, po chodníku jede traktůrek s odhrnovačem a čistí sních až ke středisku, pak pokračuje od Sedlákového k sokolovně. Děkuji v duchu obci a těším se, že i ulice Telnická bude mít odhrnutý sních – neměla. Mně sních odklidili Procházekovi – díky, dobří sousedé.

Vím, že po celé vesnici se nedá uklízet, nejsou na to finance, ale přimlouvám se alespoň 1x za sezonu zajet na různé ulice. To se netýká jen sněhu, ale i na hody se mnohdy průvod otáčí u Lukášového – proč jsme se nemohli podívat na švarné a vyšňořené chlapy na jejich hodech?

Proto píšu. Jsme take Vaši! Děkujeme.

Anna Nečasová

Ohlédnutí za Saňář Cupem 2009

Nejlepším turnajem ve své historii, i tak by se dal nazvat 18. ročník nejstaršího klání v malé kopané na jižní Moravě. Futsalového turnaje se na sokolském hřišti v Sokolnicích zúčastnilo 53 mužstev a během tří dnů jej navštívilo bezmála 6 300 nadšených diváků. S turnajem si nejlépe poradilo mužstvo Hořas Team, které ve finále porazilo brněnské Černovice nejtěsnějším rozdílem 1:0. Právě Černovice se v semifinále postaraly o velké překvapení, když jejich hráči vyřadili několikanásobné vítěze turnaje, Keloc Brno, za které nastupovali i prvoligoví futsalisté. Na Keloc tak zůstal boj o třetí příčku, o kterou svedl boj s překvapením turnaje, mužstvem Madrid. Ve vyrovnaném utkání musely o vítězi nakonec rozhodnout penalty a v nich se paní štěstěna nakonec přiklonila na stranu Madridu. Hráči prvoligového Helasu, hrající pod hlavičkou Kelocu Brno, se tak nakonec museli smířit s bramborovou medailí.

Nejen futsalem se mohou bavit návštěvníci turnaje. Pořadatelé jako každý rok připravili bohatý kulturní program. Hlavním hitem pak bylo vystoupení skupiny Děda Mládek Illegal Band. V rámci turnaje mohl každý přispět na dobrou věc. Tak jako loni se pořadatelé turnaje rozhodli pomoci nadačnímu fondu dětské onkologie Krtek. Celkový příspěvek ve výši 60 000 Kč je pěknou tečkou za 18. ročníkem Saňář Cupu.

Již nyní pořádající oddíl malé kopané při Tělocvičné jednotě Sokola Sokolnice spřádá plány na další, v pořadí již 19. ročník tohoto turnaje a vyvíjí maximální snahu o to, aby nasledující ročník byl alespoň tak úspěšný jako ročník poslední. Není to však nikterak snadný úkol. Latka je nastavena hodně vysoko a k jejímu překonání je třeba velkého usilí, a to nejen samotných futsalistů, ale všech, kteří přiloží ruku k dílu.

Tímto děkujeme Všem rodinným příslušníkům, manželkám, dětem, kamarádům, milenkám, prostě všem, bez jejichž pomoci by turnaj nemohl existovat.

Děkujeme také návštěvníkům této ojedinelé akce a všem sportovním divákům za projevenou přízeň.

Díky

Pořádající oddíl malé kopané Futsal klub Sokol Saňari Sokolnice

OKÉNKO DO MATEŘSKÉ ŠKOLY

Zakončení prvního pololetí letošního školního roku proběhlo u dětí především radostí ze sněhu, mrazu a sněhových chumelenic a vánic. Stále se ptaly, kdy už konečně půjdeme ven na sníh – sáňkovat, bobovat z našeho kopečku a taky stavět sněhuláka, ne jednoho, ale zrovna celou rodinku.

Proto paní učitelky pro děti přichystaly ZIMNÍ OLYMPIJSKÉ HRY.

Nechyběly tedy ani olympijské kruhy s ohněm a přípravy sportovních disciplín. Děti se také dozvěděly, co to vlastně „ta zimní olympiáda“ je, a že na olympiádě soutěží opravdu jen ti nejlepší sportovci z celého světa, ze všech kontinentů, které zobrazují právě barevné olympijské kruhy.

Hlavními dětskými soutěžemi byly: sáňkování, bobování, ale také sjezd na lopatě z kopce. Dále běh na lyžích (sice z umělé hmoty, ale i to se počítá), jízda na sáňkách ve dvojici s kamarádem a také hod koulí na sněhuláka (tentokrát z papíru).

Děti dopolední zábava ve školce nejen pobavila, ale také rozšířila jejich znalosti o zimních sportech, olympiádě, o tom, že se hraje fair play, a také, že ta zima nepřináší jen starosti silničářům a řidičům, ale také radost dětem a sportovcům.

Po ukončení programu dostaly všechny děti diplomy a sladkou medaili.

Další den zhlédly ve školce děti loutkovou pohádku „POPELKA“, kde jako ve všech pohádkách zvítězilo dobro nad zlem a láska nad nenávisť a zlobou.

Naši předškoláci navštívili opravdovou základní školu – popovídali si s prvňáčky, seznámili se s tím, co se už ve škole naučili, společně si zazpívali a prohlédli třídu.

Také jsme pozvaly do školky všechny rodiče budoucích předškoláků, kde byly oznámeny drobné změny – končící dramatický kroužek a začátek výtvarně pracovního kroužku, angličtina pro nejmenší pokračuje. Rodiče měli možnost si důvěrněji popovídat s učitelkami o svých dětech, které půjdou do 1. třídy. Některým rodičům byly nabídnuty Edukativní skupinky (setkávání dětí s jejich rodiči a proškolenými učitelkami) – společná odpoledne zaměřená na intenzivní přípravu dětí na školu.

Poslední tečkou bylo pololetní vysvědčení a infekční nemoc v naší školce, která postihla malé děti – neštovice.

ZÁKLADNÍ ŠKOLA

Školní ples

Jednoho dne se v naší třídě objevila paní ředitelka. Hned nám bylo jasné, oč jde! Školní ples!

Všichni jsme si s nadšením začali vybírat partnery. Kdo a s kým? To byla otázka, na kterou jsme měli najít odpověď. Někdo už měl jasno, jiný se rozhodoval. Po vytvoření dvojic jsme začali s „tvrdým“ nácvikem tanců, při kterém jsme zažili mnoho zábavy a humorných situací. Současně připravovaly program na ples se svými žáky i paní učitelky D. Holubová a J. Teterová.

Dny plynuly, termín plesu se přibližoval, nervozita stoupala. I když bylo před vysvědčením, nikdo nebyl schopen myslet na něco jiného než na ples.

Potom nastal den D. Slavnostní oblečení a úžasná atmosféra vykonaly své. Odměnou

za naši dřinu nám byla pochvala paní ředitelky a potlesk všech zúčastněných. Pošlapané nohy nás sice bolely ještě druhý den, ale pocit, že se to všem líbilo, v nás zůstane nadlouho.

Eva Klanicová, 9. třída

Sbírka na Haiti

Haiti – slovo, které jsme slyšeli z televize, rádia ... zasáhlo velmi silné zemětřesení, které způsobilo mnoho škod a smrt mnoha lidí.

Nemohli jsme tuto situaci přejít bez povšimnutí, a proto jsme se rozhodli, že uspořádáme na naší škole sbírku na pomoc obětem ničivého zemětřesení.

Sbírky, kterou iniciovala žákyně 9. třídy Diana Šumová, se zúčastnili žáci a učitelé, kteří chtěli dobrovolně přispět libovolnou částkou. Celkem se vybralo 4 120 Kč, z toho úžasných 1 310 Kč bylo vybráno v 1. třídě. Tuto částku naše škola odeslala na bankovní účet Člověk v tísni – SOS Haiti. Ještě jednou všem dobrovolným dárcům děkujeme za jejich ochotu pomoci druhým.

Žáci 9. třídy

Zápis do 1. třídy

V sobotu 16. ledna se naše škola opět otevřela pro budoucí prvňáčky. Předcházela tomu návštěva předškoláčků v 1. třídě, kde se zpívalo, tančilo, ale také četlo a počítalo. Atmosféra byla velmi pěkná a předškoláčků se ani nechtělo odejít. Proto většina z nich v sobotu dorazila nejen s rodiči, ale i s úsměvem.

V přízemí školy pro ně byly nachystané pohádkové bytosti představované staršími spolužáky, které je „zkoušely“, paní učitelky Anna Ludíková a Kateřina Vopatová, které je povzbuzovaly, a celým programem je provázel pan učitel Petr Široký.

Budoucí žáci museli prokázat velkou odvahu, protože jejich rodiče je nechali samotné a odešli vyřídit do sborovny formality, týkající se zápisu. Věnovala se jim paní ředitelka s paní zástupkyní, které se snažily zodpovědět všechny zvědavé dotazy. Teprve potom mohli rodiče sledovat úspěchy svých dětí.

Do 1. třídy bylo zatím zapsáno 34 dětí. Po dlouhých letech je to krásný rekord. Čekají nás proto dvě první třídy a paní učitelky se na své žáčky moc těší.

Jana Pátková

DUCHOVNÍ OKÉNKO

Otec Michael Jelínek vás srdečně zve na

Duchovní setkání farnosti

v sobotu 27. února 2010 od 9.30 hodin v prostorách Domu Sv. rodiny ve Slavkově u Brna
(základní škola za místním farním kostelem)

Ústředním motivem setkání je ztišení, ke kterému nás vybízí postní doba.

Program:	9.30 hodin	duchovní slovo a zamyšlení (ThLic. Petr Šikula)
	10.30 hodin	ztišení v místní kapli, možnost sv. smíření
	11.30 hodin	mše svatá (poté možnost osobní diskuze s knězi)
	12.30 hodin	oběd (bude připraven pro všechny účastníky v prostorách setkání)
	Po obědě můžete využít několika možností:	
		• promítání filmu s křesťanskou tematikou
		• procházka po městě a okolí
		• sportovní vyžití v tělocvičně
	15.30 hodin	pobožnost křížové cesty
	16.00 hodin	svátostné požehnání a oficiální ukončení programu

Vítání jsou všichni farníci z Telnice a Sokolnic. Program je připraven pro všechny věkové kategorie a věříme, že zaujme jak starší členy našeho společenství, tak i střední generaci nebo mladé rodiny.

Zázemí Domu Sv. rodiny navíc poskytuje možnost odděleného hlídání malých dětí v kouzelných prostorách tělocvičny plných hraček (v průběhu duchovního programu). Odpoledne se nabízí také možnost sportovního využití prostoru tělocvičny (pro rodiče i děti).

Příspěvek na jídlo a sestram řádu Chudých školských sester de Notre Dame je zcela dobrovolný, stejně tak můžete přivést malé pohoštění pro ostatní...

Bližší informace podá a přihlášky přijímá **do 14. února 2010** František Kroutil na telefonním čísle: 777 770 376 nebo e-mailu: frantisek.kroutil@email.cz.

Nabízíme všem, kdo nemají vlastní možnost, bezplatnou dopravu z Telnice i Sokolnic na místo setkání i zpět (je třeba se nahlásit): **odjezd z Telnice:** v 9.00 hodin od fary • **odjezd ze Sokolnic:** v 9.00 hodin od kapličky

Přijďte prožít pár chvil postního ztišení ve farním společenství a spolu proměňme jeden postní víkend v duchovní zdroj síly pro celou postní dobu...

Váš Otec Michael

Pomoc pro Haiti

Haiti, nejchudší stát západní polokoule, byl v úterý 12. 1. 2010 zasažen ničivým zemětřesením o síle 7 stupňů Richterovy stupnice. Epicentrum zemětřesení se nacházelo jen několik málo kilometrů od hlavního města Port-au-Prince, které bylo značně poničeno. Dnes už je jasné, že se jedná o největší přírodní katastrofu od ničivého tsunami v prosinci 2004.

Nejrůznější státy světa a humanitární organizace začaly prakticky okamžitě organizovat humanitární pomoc. Také ČBK se rozhodla pro pomoc postiženým. Na základě souhlasu všech diecézních biskupů předseda České biskupské konference, Mons. Jan Graubner, vyhlásil na neděli 24. ledna 2010 celonárodní kostelní sbírku na pomoc oběhem zemětřesení na Haiti. Prostředky získané ze sbírky budou poukázány na konta biskupství a následně přímo na sbírkové konto České katolické charity (35-1868350237/0100, VS 99999).

Popeleční středa

V římskokatolickém liturgickém kalendáři je Popeleční středa (lat. *dies cinerum*) prvním dnem postní doby. Její termín připadá na 40. den před Velikonocemi; do těchto 40 dnů se nepočítávají neděle, proto v praxi připadá popeleční středa na 46. den před Velikonoční nedělí. Kvůli nepravidelnému výpočtu data Velikonoc se její termín každý rok mění.

Letos připadá Popeleční středa na 17. února 2010.

Název dne pochází ze zvyklosti pálit palmy či kočičky z Květné neděle minulého roku. Takto získaného popela se užívá při bohoslužbě Popeleční středy, kdy jsou věřící znamenáni popelem – tzv. popelcem – na čele; tento symbol upomíná na blízkovýchodní tradici sypání si popela na hlavu na znamení pokání před Bohem. Znamenání popelem je doprovázeno slovy: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš.“ Nebo: „Obrať se a věř evangeliu.“

Pro mnoho křesťanů představuje Popeleční středa připomínku vlastní konečnosti a cíle či směřování vlastního života, vyznačuje se tedy pokáním. Jedním z častých vysvětlení symboliky je i to, že si má člověk uvědomit vlastní nicotnost a bezvýznamnost před Bohem. Popeleční středa je dnem přísného postu.

HISTORIE

Pohled do historie naší obce a jejího okolí – část druhá

Alena Svojkovská brzy zemřela a Bohuslav Bořita se zanedlouho znovu oženil. Jeho další manželkou byla Mandalena Věžníková, vdova po Janu Věžníkovi, zemřelém v roce 1576. Po svém manželovi zdědila v Kobeřicích statek, ves, dvůr a dost rozsáhlé poleš U Bílého vlka. Avšak i ona předčasně zemřela, takže se Bohuslav Bořita oženil potřetí s Evou Kytlicovou.

Byl zřejmě velice schopný muž. Měl mimo jiné velké znalosti v oblasti práva. V 90. letech šestnáctého stol. prodával ve Slavkově četné nemovitosti. Zastupoval při tom zúčastněné strany jako např. bratry Boleslavské, ke kterým patřil i on svým českobratrským vyznáním. Byl také značnou dobu komorníkem menšího práva zemského u „cudy“ (soudu) brněnského. Zde měl na starosti stránku týkající se nemovitostí rytířského stavu.

Že byl také dobrým odborníkem v zemědělství ukazuje i to, že v letech 1573–1583 byl regentem, tj. vrchním úředníkem na rozsáhlém slavkovském panství, patřící tehdy ještě nezletilému sirotku Oldřichu Kounicovi. Ze získaných peněz, které nabyl

např. i prodejem Kobeřic, začal kupovat v okolí svého jiříkovského sídla drobné zemanské a rytířské statky. Tyto obchodní transakce byly prováděny v těch dobách mezi souvěrci, tedy mezi katolíky a opět mezi nekatolíky, což byly dvě proti sobě jdoucí politické skupiny. Tím, že byl Bohuslav Bořita českobratrského vyznání, kupoval statky od českých bratrů a nekatolíků. Tímto vzniklo Sokolnicko-líšeňské dominium. Kostely v Líšni a v Telnici, k nimž byly bořitovské dědiny přifařeny, byly nekatolické, stejně jako i poddaní v těchto vsích.

V roce 1580 koupil od Jana st. z Žerotína Kobylnice s tvrzí, dvorem, pivovarem, mlýnem a dvěma rybníky i s Ponětovicemi, jejichž tvrz byla v roce 1546 pustá, a Horákovem s pustým, tehdy již polozbořeným hradem.

Roku 1588 koupil od Jana Leskovce z Leskova Líšeň, tvrz, ves s dvorem, sladovnou, pivovarem, mlýnem, pilou, vinohrady a s nimi Obce se dvorem a Slatinu za 17 500 zlatých.

V roce 1596 koupil od Jindřicha ml. purkrabího z Donína Sokolnice, ves, tvrz a dvůr. Také koupil Telnici a Medlánky za 22 000 zlatých.

Takto vytvořené bořitovské dominium se táhlo vrchnostenkou a poddanskou půdou skoro 20 km nepřetržitě od Říčky u Obcí a od Horákova přes Líšeň a Slatinu, od Jiříkovic kolem Zlatého potoka k Sokolnicím a Telnici, kde pozemky sahaly hluboko do černozemního Dolnomoravského úvalu. Mělo louky, pole, lesy, pastviny se dvory a ovčármami, pivovary a chmelnicemi, mlýny a rovněž také rozsáhlou půdu poddanskou s 278 poddanými. Toto dominium patřilo k rytířským statkům největším na Moravě a bylo pravděpodobně i panstvím nejcennějším. Těsně před třicetiletou válkou mu bylo přiřknuto pět zbrojných koní – neboli Giltperfdů.

...Pokračování příště

Použitá literatura: Ing. Antonín Sekanina – Pohled do historie obce Telnice a jejího okolí

Upraveno: M. M.

Lokte, libry, žejdlíky... kterak se kdysi měřilo a vážilo

Zbrojný kuň moravský byla původně jednotka, ze které se stavěl do válečného pole jeden jezdec. Později to byla jednotka, ze které se vyměřovala daň. Později, po třicetileté válce, byla zaměněna za jednotku menší – lán. Zbrojný kuň naznačoval svého času určitou jednotku, která se v té době rovnala 20 000 zlatých, což násobeno 150 až 200 můžeme přibližně převést na Kčs z První republiky.

Tato jednotka nám dnes není až tak známa. Zato slýcháváme o jiných měrných jednotkách. Za starších časů měla každá země, každý kraj a každé větší město své vlastní míry a váhy – a tak se měřilo na různé dlouhé lokte, vážilo se na rozmanité libry a nalávalo se do různých žejdlíků. K množstevním jednotkám patří dodnes známé názvy jako například:

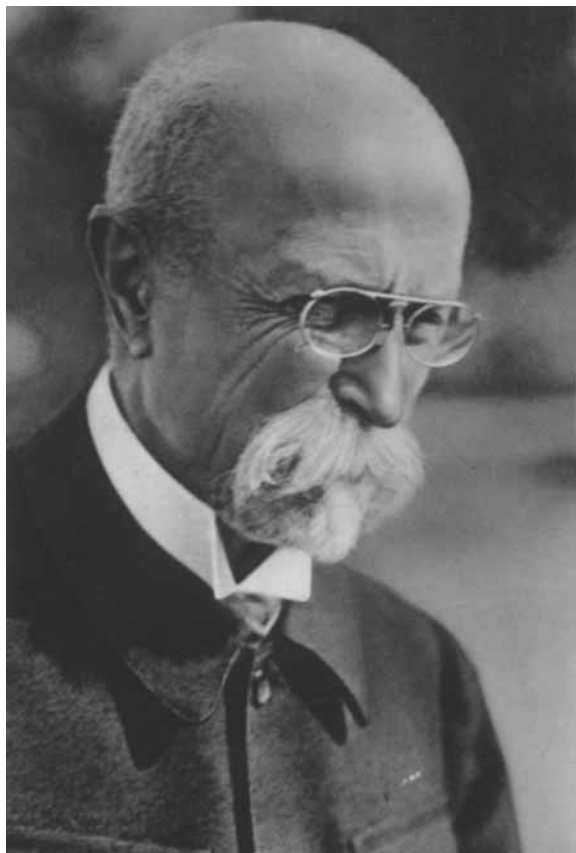
- Tucet 12 ks
- Veletucet 144 ks
- Mandel 15 ks
- Kopa 60 ks
- Velekopa 3 600 ks

Změna základních měrných jednotek délky a váhy nastala roku 1875, kdy podepsalo 18 tehdejších evropských států Konvenci o metru a přijalo tak jako základní jednotku délky 1 metr a jako základní jednotku hmotnosti kilogram. Československá republika přistoupila ke Konvenci roku 1922.

V prostorách Měniné brány v Brně je od října loňského roku až do 28. února 2010 otevřena výstava ucelené kolekce měř a vah, složené ze dvou zajímavých souborů. Sbírky Ing. Petra Cikrle, PhD. a sbírek měř a vah historického oddělení Muzea města Brna. K výstavě je připraven doprovodný edukační program, spočívající v praktickém měření a výpočtech různých rozměrů v minulosti užívaných měř a vah.

M. M.

Na návštěvě u pamětnic

Dne 7. 3. 2010 vzpomeneme 160. výročí narození našeho prvního prezidenta T. G. Masaryka.

Při té příležitosti jsem oslovila paní Věru Hanákovou, která zažila obě návštěvy T. G. M. v naší obci:

M. M.: Paní Hanáková, vzpomínáte si ještě na ta setkání?

V. H.: Na to první si už moc nepamatuji. Bylo mi asi šest roků, když mě maminka nastrojila do bílých šatů, uvázala mašli do vlasů, ustříhla na zahradě několik růží a obě jsme spěchaly k naší škole.

M. M.: Promiňte, říkáte k naší škole, kterou tím myslíte?

V. H.: No, samozřejmě sokolnickou. I když jsme bydleli a stále bydlíme na ulici Na Vilách v Telnici, srdcem patřím do Sokolnic. Zde jsem prožila nejen školní léta, ale mnoho času jsem samozřejmě strávila s kamarády v Sokole a venku. Také později jako učitelka a vychovatelka ve školní družině nebo knihovnice v místní knihovně. Prostě sokolnická škola byla mým druhým domovem a dodnes mě stále zajímá dění v celé vesnici.

M. M.: Ale vraťme se k první návštěvě T. G. M.

V. H.: Po cestě mi maminka vyprávěla o skutečnostech

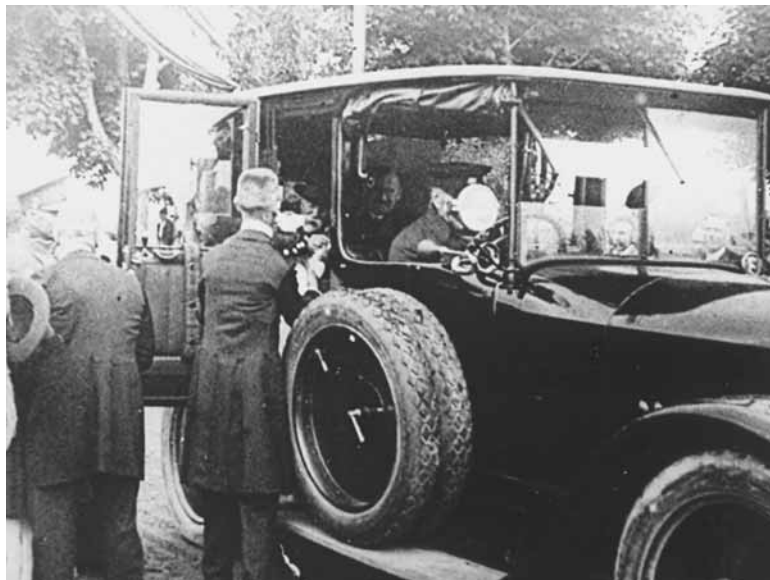
z jeho života a tak nám cesta rychle utekla. Před školou byli vzorně seřazení žáci naší školy s učiteli a čekali jsme na příjezd pana prezidenta. Když přijelo jeho auto, pan prezident se vyklonil, a za mnou stojící pan učitel Bébar (nebo Musil) mě vyzvedl do auta a já mu předala kytici růží. Pan prezident pokynul všem a jestli se chvíli zdržel, na to se již nepamatuji.

M. M.: A druhá návštěva?

V. H.: No, to už jsem byla starší, a to vidím úplně jak dnes. Na křižovatce ulic Kaštanové a Kobylnické očekávala jeho příjezd opět celá vesnice. Byl první z milých hostů, kteří užili nové silnice spojující Sokolnice s Újezdem. Stavba silnice byla započata v lednu 1931 a dokončena v červnu téhož roku. Tak se docílilo spojení k Mohyle míru i pro automobily. Pan prezident byl na kratším letním pobytu v zámku v Židlochovicích a dne 5. června 1931 tedy projížděl, aby navštívil památník. Tehdy jsem byla už téměř slečna, když mou milou povinností bylo ho znovu přivítat jménem žáků naší školy a celé obce. Tehdy za mnou někdo vykřikl, že už jsem ho před lety jednou vítala. Pan prezident se usmál a řekl: „Až přijedu potřetí, to už z tebe bude panímáma.“ Ale to třetí štěstí už mě nepotkalo.

M. M.: Děkuji paní Hanáková a přeji stále zdraví.

Tolik ze vzpomínek přímé účastnice obou setkání s tak významnou osobou našich dějin, jako byl T. G. Masaryk.

O tom, že se ve škole konaly oslavy narozenin pana prezidenta, svědčí zachovalá fotografie od paní Vlasty Veselé.

Na prezidenta Masaryka vzpomíná také paní Vlasta Dudáková, která recitovala báseň u příležitosti jeho druhé návštěvy.

Jedna pusa, druhá, třetí
z mojí dlaně vzhůru letí.
Ty větříčku nes ji k Praze
ať Tatiček žije blaze.
Pověz mu, že malé děcko
sladkou pusou poví všecko.

Mirka Mířková

RELAXAČNÍ CENTRUM

Lenka Weissová
Telefon: 608 871 593

Pod Stráží 490, budova Hasičské zbrojnice
Sokolnice

- *klasické a specializované masáže*
- *masáž lávovými kameny*
- *individuální výuka kojeneckých masáží*
- *výklad karet Tarot*
- *automatická kresba-diagnostická metoda*
- *dárkové a narozeninové poukázky*
- *katalogový prodej kosmetiky a potravinových doplňků*

Přijďte si odpočinout a relaxovat

df dřevofest

Tesařské a pokrývačské práce

- df** Krovy, pokládka krytiny a difuzní fólie, podhledy
- df** Půdní vestavby, sádkartonové příčky a stropy
- df** Altány, zahradní domky, pergoly, terasy, ploty

tel: 776 465 956, 608 226 667

info: www.drevofest.cz

KULTURNÍ KOMISE

Hodnocení a plány kulturní komise

Rok 2009 utekl jako voda a již je tu rok 2010. Nevím jak vy, ale já mám dojem, že ty roky dělají čím dál tím kratší. Tak zase budeme hodnotit a plánovat. Nejlepšími hodnotiteli naší práce jste však vy, toto je jen bilance.

V roce 2009 jsme uspořádali 19 zájezdů. Nejvíce zájezdů bylo uskutečněno do termálních lázní v Maďarsku a to 11, nákupních zájezdů do Polska bylo 5, na květinovou výstavu do Věžek byl 1 zájezd a pro děti k Mezinárodnímu dni dětí jsme udělali 1 zájezd do ZOO Olomouc. Čtyřikrát jsme uspořádali zájezd do divadla.

Na rok 2010 plánujeme tyto zájezdy:

13. únor	Györ
13. březen	Györ
20. březen	Polsko
17. duben	Györ
1. květen	Věžky – květinová výstava
15. květen	Györ
29. květen	MDD – ZOO Jihlava
26. červen	Györ
25. září	Györ
9. říjen	Polsko
16. říjen	Györ
13. listopad	Györ
11. prosinec	Györ

Nejvíce je připraveno opět zájezdů do lázní v Maďarsku, je o ně největší zájem. Jedná se o termální lázně v Györu, kde se léčí revmatické potíže, onemocnění pohybového ústrojí, choroby kožní, gynekologické, kosterní a zažívací ústrojí. Bazénů s termální vodou je zde devět, šest plně krytých a tři venkovní. Ve všech bazénech je mnoho léčebných a zážitkových prvků, například 2 tobogány, 2 umělé řeky, vodopád sloužící k masáži – vysoký 7 metrů, umělá jeskyně plná masírujících trysek, vodní masáže ze stěn i dna bazénů, perličkové koupele, vířivé masáže a spousta dalších věcí. Jeden bazén je proveden jako noční, je v něm šero, na stropě svítí umělé hvězdičky a vy zde ležíte v teplé termální vodě. Díky tomu, že bazény jsou kryté, nemá ani to nejhorší počasí vliv na dobré koupání a dobrou náladu, proto je možné se zde také koupat v kteroukoli roční dobu. Je půvabné, jestliže se koupete a kolem bazénu leží sníh. Celý interiér lázní připomíná botanickou zahradu, je zde totiž hodně rostlin a některé z nich jsou dokonce několik metrů vysoké.

Opět pojedeme nakupovat do Polského Těšína na trhy, málo platné je tam stále levněji. Pro děti uděláme zájezd do ZOO Jihlava, kde je možné si i prohlédnout město a podzemní chodby pod ním. Také bychom rádi udělali znovu zájezd do Věžek na květinovou výstavu. Možná, že bude zájezd i někam jinam, rozhodně dáme včas všem vědět. Nezapomeneme opět ani na kulturu a navštívíme během roku i divadla. Zájem o ně je velký. Tolik zájemců o kulturu můžeme uspokojit díky panu Šteinerovi, který nám zajišťuje ochotně vstupy. Patří mu za to poděkování.

Na setkání s Vámi, při naplánovaných zájezdech se těší

Mila Vondálová a Marie Fojtlová

Doplnění informací o financování výstavby Mohyly míru

Čirou náhodou jsem asi deset dní před tím, než vyšel v listopadovém zpravodaji článek od M. M. „Slovákův sokolnický komitét...“, četl o financování stavby Mohyly míru, zápis od pana Ignáce Konšela. M. M. svůj článek opsala z nějaké publikace, kde její autoři čerpali informace nevím, tuto publikaci jsem nečetl, ale pan Konšel byl členem komitétu, ředitelem školy, kronikářem a tak předpokládám, že jím zapsané informace jsou naprosto pravdivé.

Není však nic neobvyklého jestliže se informace o událostech z minulosti rozcházejí, nebo v některých zdrojích některé chybí. Řekl bych, že je to naprosto přirozené a o čím starší událost jde, tím se informace více neshodují. I událost starou teprve několik dní popisují svědci různě. Každý ji totiž viděl vlastníma očima. A jaké to je jestli se o nějaké události dozvíte, třeba až z třetí ruky, to jsou věci, však to jistě znáte sami.

Pan Konšel píše, že na stavbu Mohyly míru přispělo nejvíce Rusko a to částkou 50 000 K. Rakousko dalo 30 000 K. a Francie 11 000 K. Dohromady daly tyto tři země 91 000 K. a byly tak hlavními sponzory stavby Mohyly míru, bez nich by se určitě nic nepostavilo. Toto je ta hlavní a podstatná informace, která ve výše zmiňovaném článku chyběla. Zbytek byl vybrán hlavně od šlechty a potom od drobných dárců. Je zajímavé, že Francie, vítěz bitvy, dala tak málo, jestli oni nebyly lakomí. Koruna v té době byl však velký peníz.

Rozpočet na stavbu činil rovných 100 000 K, ale konečné náklady se vyšplhaly na 110 000 K. Bylo to tehdy jako dneska, udělá se na stavbu rozpočet, ale v závěru je cena vyšší.

Podle ne písemně ověřené informace, ale z důvěryhodného zdroje od pana Z. Staně z Kobylnic, jsem se dověděl, že výsadbu třešňové aleje, která vedla na Mohylu míru, financovali Francouzi. Byla vysázena proto, aby se na Mohylu mohlo jít v chládku. Pan Staňa také uvádí, že když měla být alej třešní kvůli vojenské technice jezdící do kasáren, vybudovaných nedaleko Mohyly vykácena, tak proti tomu písemně protestoval pan Ján Štefke ze Sokolnic. Zřejmě byl jediný a protestoval zbytečně, ale alespoň to zkusil.

Sokolnice, při sčítání obyvatelstva v roce 1790, mimochodem v tom roce zemřel císař Josef II., měly 75 domů a 574 obyvatel, o patnácti let později, v době bitvy v roce 1805, mohly mít o několik málo obyvatel víc. Napadla vás někdy otázka jestli při bitvě tří císařů byl raněn, nebo snad zahynul nějaký občan Sokolnic? Ne? Tak mohu vás uklidnit, nikdo ze Sokolnic nezahynul a ani nebyl raněn.

Jiná situace byla v Telnici. Zde byl zasažen kulí, která vlétla do světnice oknem, mlynář Alexius Haag, ale ze zranění se po čase vyléčil. Špatně dopadl farář Petr Křídlovský, ten unikl smrti o pověstný vlásek. Když Francouzi přepadli faru a začali v ní rabovat, tak svůj majetek bránil, to se Francouzům nelíbilo a tak ho napadli, podařilo se mu však uprchnout a schovat se před nimi v kostele na kazatelně. Pronásledovali ho i sem, ale jemu se podařilo znovu uprchnout a schovat se u Karla Šustra v domě číslo 40. Francouzi se potom raději soustředili na vykradení kostela, což se jim podařilo dokonale. Faráři zůstalo jen to co měl na sobě. A jak píše kronikář „Vydrancovaný farář byl úplně ožebračen a ještě upadl do dluhů.“

Abych předešel dotazům, proč v sokolnickém zpravodaji píší i o Telnici, tak proto, že je to zajímavé čtení a potom, s Telnicí jsme v historii měli a stále máme mnoho společného, třeba právě ten kostel.

Jan Fojtl

Kadeřnice

Eliška Bombiczová

Nad Vrbím 545
Sokolnice
664 52

Hotel Voroněž
Křížkovského 47
Brno
617 00

- prodlužování, melírování, kreativní proužky metodou Mikrorings
- barvení, stříhy, melíry
- účesy plesové, svatební i na denní nošení
- i celé svatby líčení, nehty, účes, květiny

Tel.: 606 544 004

Uzávěrka Sokolnického zpravodaje č. 3 je 5. 3. 2010. Příspěvky, prosím, předávejte elektronickou poštou na níže uvedené adresy, na disketě nebo v papírové podobě členům komise pro vydávání Sokolnického zpravodaje:

Butalová Zita

zitab@seznam.cz

Šustrová Jarmila

jarma@volny.cz

Černý Jan

jcmil@volny.cz

Mířková Mirka

Filip Debef

filip@debef.cz

SOKOLNICKÝ ZPRAVODAJ – vydává obec Sokolnice, Komenského 435, 664 52 Sokolnice, IČO: 282596. Sokolnický zpravodaj je vydáván v obci Sokolnice a nemá žádné regionální mutace. Evidenční číslo tisku přidělené MK ČR – MK ČR E 10168. Datum vydání 19. 2. 2010. Příspěvky můžete odevzdávat na Obecním úřadě Sokolnice nebo paní Z. Butalové a J. Šustrové.